

**PROF. DR. EFRASIYAP GEMALMAZ HAKKINDA
SÖYLENENLER**

Semra ALYILMAZ*

Türkoloji dünyasında eski Türk dili, diyalektoloji, ve bilgisayarlı dil bilimi alanlarında yazmış olduğu eserlerle ve yapmış olduğu araştırma ve incelemelerle tanınan Prof. Dr. Efrasiyap GEMALMAZ, pek yakında emekliye ayrılıp çalışmalarını üniversite dışında sürdürmeye hazırlanıyor. Biz de, hocamız hakkında aile çevresinin, hocalarının, arkadaşlarının ve öğrencilerinin (çeşitli vesilelerle) söylemiş oldukları sözleri, yapmış oldukları değerlendirmeleri bir araya getirip, onu bilinmeyen yönleriyle de tanıtmak istedik**.

“Aile çevresinin ve yakınlarının Prof. Dr. Efrasiyap GEMALMAZ hakkında söyledikleri” ve “Hocalarının, arkadaşlarının ve öğrencilerinin Prof. Dr. Efrasiyap GEMALMAZ hakkında söyledikleri” başlıkları altında dikkatlere sunmuş olduğumuz çalışmanın ilgi çekeceğine inanıyoruz:

1. Aile çevresinin ve yakınlarının Prof. Dr. Efrasiyap GEMALMAZ hakkında söyledikleri:

İnci GEMALMAZ (Eşi): Efrasiyap Bey'i bir eş olarak kabul edip evlenmemde kişiliği, dürüstlüğü ve çalışkanlığı çok etkili oldu. O, gerçekten mükemmel bir eş; iyiliksever, hoşgörülü bir insan; çalışkan, üretken, başarılı bir bilim adamıdır. O'nun hayatta elde ettiği her şeyi hak ettiğine inanıyorum.

Ayşe GEMALMAZ (Kızı): Efrasiyap GEMALMAZ'ın kızı olduğum için çok şanslıyım. Bisiklet binmeyi, bilgisayar kullanmayı, araba kullanmayı ve daha pek çok şeyi babam öğretti. Babam son derece hoşgörülü bir insandır. Hiç bir konuda baskı yaptığını hatırlamıyorum. Babam hiçbir zaman seçimimize karışmazdı. Bizi yönlendirir; neyi nasıl yapmamız gerektiğini anlatırdı. Onu dinlemediğimiz zamanlar bazen üzücü sonuçlar yaşardık. O zaman bile "Ben size söylemiştim." demezdi. Çocukken edebiyat ve dilbilgisi ödevlerimizi yapmasını isterdik; ama asla

* Atatürk Üniversitesi Kâzım Karabekir Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Bölümü

** Bu çalışmayı hazırlarken Yard. Doç. Dr. Cengiz ALYILMAZ tarafından Tuba ŞİMŞEK'e hazırlatılan “Meslek Hayatının 35. Yılında Prof. Dr. Efrasiyap GEMALMAZ (Basılmamış Lisans Tezi, Erzurum, 1999)” adlı çalışmadan da yararlandım. Yard. Doç. Dr. Cengiz ALYILMAZ'a ve Tuba ŞİMŞEK'e bu vesileyle teşekkür ederim.

yaptıramazdık. Kelimelerin anlamını sorduğumuzda da sözlükten bakarak bulmamızı isterdi. O, bize sorumluluklarımızı bilmeyi ve hayatta hakederek kazanmayı öğretti. Babamın örnek aldığı bir diğer yanı da hiçbir işte yılmamasıdır. Ben babamın “Olmuyor, olmayacak!” dediğini hiç duymadım. O evde daha çok bir arkadaş gibidir. Babam, benim için kırılması ve üzülmesinden en çok korktuğum arkadaşımıdır. Onu, evden uzaklaşıp farklı aile ortamlarında yetişmiş insanlar tanıyınca daha çok anladım ve daha çok sevdim.

Emre GEMALMAZ (Oğlu): İyi bir baba, iyi bir yol gösterici, iyi bir arkadaş... Başka ne söyleyebilirim ki?

Prof. Dr. Ersan GEMALMAZ (Kardeşi): Ağabeyim düşünce ufku geniş biridir. Belli prensipleri vardır. Kendisini ilgilendirmeyen meselelere asla karışmaz. Ancak elinden her türlü iş gelir. Çok esprili bir kişiliğe sahiptir. Bir araya gelince daha çok son teknolojik gelişmelerden ve bilgisayarla ilgili konulardan bahsederiz.

Togay GEMALMAZ (Amcasının oğlu): Efrasiyap son derece sıradışı bir insandır. Onun sıradışılığı benim için en ön planda olan unsurdur. Onun kendine ait dünyasında bir şeyler üretmek gibi tasavvurları vardı. Fakat ben İstanbul'da elektrik ve elektronik ile ilgili bir fakülteye gittim. O, da Ankara'da Türkolojiye gitti. Bu tercihi ilgi alanının ve sevdiği şeylerin çok dışında gözüküyor; ama dilin insan hayatında ve cemiyette önemli bir unsur olduğunu tespit ettiği için böyle bir tercih yaptı sanıyorum. O, şu an kendi sahasında da çok güzel işler yapmış, başarılı bir ilim adamı olmuştur. Ancak fitratında yer alan bir yetenek olduğunu düşündüğüm teknolojik alanda tahsilini devam ettirseydi, bu sahada ilme çok güzel şeyler vereceğine ve yalnız Türkiye'de değil dünya genelinde isim yapacağına eminim. Ama hayattaki tesadüfler insanın yaratılışına göre fırsatlar vermeyebiliyor.

2. Hocalarının, arkadaşlarının ve öğrencilerinin Prof. Dr. Efrasiyap GEMALMAZ hakkında söyledikleri:

Prof. Dr. Orhan OKAY: Efrasiyap GEMALMAZ benim üniversitedeki hocalığının ilk öğrencilerinden biridir. Onun her zaman olağanüstü bir dil öğrenme kabiliyeti vardı. Genel linguistik'i iyi kavramış olduğu için kendisine yabancı olan bir dile ait bir ibareyi sıyak u sibak yardımıyla çözebiliyordu. Erzurum ağızları üzerine hazırladığı ve üç büyük cilt hacmindeki doktora tezinin, benzer konulardaki çalışmalara kıyasla üstünlüğü, bu alanın uzmanlarınca daha iyi takdir edilir. Türkoloji kongrelerinde çok farklı ve çok dikkate şayan tebliğler verdiğini de biliyorum. Kendisine emanet edilen genç dilci adaylarıyla, büyük bir ciddiyetle ilgilenmiş, her birinin yüksek lisans ve doktora çalışmalarının ortaya çıkması için büyük gayret göstermiştir. Onun, Atatürk Üniversitesi'nde bir takım elektronik aletleri bilgisayarların her çeşidini ilk kullanan değilse bile ilk kullananlardan biri olduğu muhakkaktır. Bunda ilmi teccüssün, dolayısıyla teknik aletlere merakın rolü kadar, hep o ilk tanışıştımda koyduğum teşhisin, yani gülmek, yani hayatı bir oyun telakki etmek mizacının rolü vardır. Bu, yaşı zannederim altmışa yaklaşan ve her

zaman safiyeti ve hayata bakışı ile çocuk kalabilen insanın o elektronik aletleri de birer oyuncak gibi, ama en karmaşık ilimleri kolaylaştıracak bir oyuncak gibi gördüğünü zannediyorum. Bu ak saçlı profesörü, o aletlerle meşgul olurken görecektir hangi çocuk, Tanpınar'ın Acıbademdeki Köşk hikâyesindeki kahraman gibi, "omuzuna yavaşça elini koyup 'sevgili dayıcığım, beraber oynasak olmaz mı?' demez acaba? Efrasiyap'ı hep, Vâsıf'ın o meşhur şarkısındaki "Mihneti kendine zevk etmektir âlemde hüner" mısraıyla beraber daha çok Fikret'in "Hayata neşe güneştir" mısraıyla hatırlayacağım.

Prof. Dr. Sebahattin GÜLLÜLÜ Efrasiyap ile 1950'li yıllardan beri, kırk küsur yıldır tanışıyoruz. Bizim fakültemiz için bölüm farkı o kadar önemli değildir. Kişilerin birbirleriyle uyumlu olabilmesi önemlidir. Meselâ aynı bölümde olup da arkadaş olmayan pek çok kişi vardır. Bunun yanı sıra bu arkadaşlığımızda Erzurumlu olmamızın rolü vardır. Ailelerimizin tanışıyor olmasının da aynı şekilde. Onun ailesi de Erzurum'un köklü ailelerindedir; benim ailem de öyle. Eşinin hem benim eşimle hem de benimle sınıftan arkadaş olmamız da dostluğumuzun oluşmasındaki etkenler. Bunun dışında tabii "espri uyumu" söz konusu. Efrasiyap, sıra dışı bazı tutumların, sıra dışı bazı düşüncelerin sahibidir, olağanüstü derecede zekidir. Bunun yanı sıra son derece duygulu bir insandır. Bir şeyin gayri ciddi olan yanını keşfedebilmesi ve o gayri ciddi olan yanı insanları kırmadan ortaya koyabilmesi önemli bir özelliğidir. Çok önemli yetenekleri vardır. Bilgisayarı bizim üniversitemizde ilk kullanan kişidir. Edebiyatçı olmasına rağmen elektronik alanda ilginç şeyler yapardı. Efrasiyap her şeyden önce alanında bağırmanın, ulaşmış olduğu düzeyi bağıra bağıra ifade etmeyen, ama şu an Türkiye'de alanındaki en yetkili adamdır. Efrasiyap zamanını boşa geçirmez. Her çalışmasının altında bir üretim vardır. Çok başarılı bir akademisyendir. Fevkalâde gelişmiş bir yabancı dil bilgisi vardır. Yurt dışında, yabancı bir ülkede hocalık yapabilmemiş nadir arkadaşlarımızdandır. Çok gelenekçi bir arkadaşdır. Gelenekçiliği de çok sevimlidir. Yirmi yaşına varmış bir arabası vardır. Ben onu bir arkadaşı gibi sevdiğini fark ediyorum. Gelenekçi oluşunun yanında çok çağdaş bir arkadaşdır. Zaten Efrasiyap'ın ailesi "GEMALMAZLAR" çok değişik bir ailedir. Oradaki tüm gençler şimdi önemli yerlerde olabilmişlerdir. Ama en ilginçleri de bence Efrasiyap'tır. Efrasiyap ile yaşadığım her şey unutulmaz bir anı olmuştur. Bir gün arkadaşlarla oturuyorduk. Büyükşehir Belediye Başkanı olan kardeşi Ersan Bey radyoda Erzurumlular'a soba yakma usulünü anlatıyordu. Efrasiyap dinledi sonra "Bunları nereden öğrenmiş şaşırıyorum. Bizim evde sobayı yakan bendim; ısınan o idi." demişti. 20. yüzyılın Nasrettin Hocası olarak bir profesör nasıl olabilirse o da öyledir. Efrasiyap gibiler buldukları yerlerin tadıdır. Herhangi bir nedenle uzaklaştıkları zaman o yerde tıpkı bir hava kaybı, su kaybı, oksijen kaybı söz konusu olur.

Prof. Dr. Hüseyin AYAN: Efrasiyap GEMALMAZ'ı bir arkadaşı, aile dostu olarak yakından tanıdım. Efrasiyap'ın mükemmel bir hafızası vardır. Lâkin dünyanın yanmışında, yıkılmışında pek alâkası olmayan bir tavır sergiler. Gözlem

kabiliyeti mükemmeldir. Hadiseleri iyi taktir eder. Milletlerin özelliklerini de çok iyi bilir. Dünya meselelerine bigâne degildir. Ama şu ana kadar hangi partiye oy verdigini bilmem... Son derece geniş bir dünya görüşü vardır. Meseleleri hakkıyla kavrar ve pürüzsüz demokrasi taraftarıdır. Efrasiyap, bir meseleye kafasını taktığı zaman günlerce çalışır. Gerekirse masasında uyur, ama çözüme ulaştırmadan kalkmaz. Sadece edebiyat ve dil meseleleriyle uğraşmış bir insan degildir. Bir elektronikçi kadar bu bahisleri bilir. Efrasiyap çok samimidir. Asla aldatmaz ve yanıltmaz; görüşlerinde asla bir art niyet yoktur. İster dostu olsun, ister düşmanı her zaman doğru bildigini söyler. Bizim dostluğumuzun bu kadar köklü olmasının nedeni de budur.

Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU Efrasiyap Bey'i Fransa'dan Atatürk Üniversitesi'ne döndüğü yıl tanıdım. Ailece dost olup birbirimize gidip gelmeye başladık. Kader beni dokuz yıl onunla aynı odayı paylaşmakla mükâfatlandırdı. Hakikaten bu benim için bir mutluluktur. Efrasiyap Bey'in benim üzerimde yer etmiş en çarpıcı yanı bir gün elindeki elektronik dergisiyle odaya girip "Bu benim makalem" demesi olmuştu. Efrasiyap Bey dil doktoru olmakla beraber, elektronik bilgisi olan biriydi. Yakın zamana kadar bütün Türkiye'de üniversite hocaları kendilerine verilen boş listelere öğrenci adlarını yazarak doldururlar ve idareye teslim ederlerdi. Efrasiyap Bey öyle degildi. Efrasiyap Bey devletten önce bilgisayara geçen belki Türkiye'nin ilk hocasıdır. O henüz bilgisayarın adını bile anan yokken, kendi evindeki bilgisayarıyla öğrenci notlarını yazar, bilgi sayar çıkışlı listeler hazırlardı. Efrasiyap Bey, iki eli kanda olsa kendisinden istenen bir yardımı geri çevirmezdi. Meselâ doçentlik tezimi hazırlayıp daktilo etmişim ve bir dilci gözüyle bir de kendisinin okumasını istemişim. Efrasiyap Bey, büyük bir sabırla baştan sona okudu. Benim gözümde kaçan bir takım teknik hataları liste hâlinde bana vermişti. Nitekim ben de şu an arkadaşların bakmamı istedikleri yazıları, Efrasiyap Bey'i hatırlayarak geri çevirmemeye özen gösteriyorum. Efrasiyap GEMALMAZ, iyi bir ilim adamı olmakla beraber ilmi de pek ciddiye almaz. Yaptığı zaman en iyisini yapardı, ancak olmasa da olur gözüyle bakardı. Meselâ doçentlik tezinin dönüşü onu doçentlikten vazgeçirme noktasına getirmişti. Oysa ki, sadece ek kök meseleleri ile uğraşan adamların profesör olduğu bir dünyada Efrasiyap Bey'in yeni düşünce ve buluşları onu çoktan profesör yapmalıydı. Onun ek bilgisi ile ilgili bir kitapçığı vardı ki, bana göre o bile alanında başlı başına bir yeniliktir. Efrasiyap Bey hiç belli etmez; ama duygusal bir insandır. Daha doğrusu duygusallığını gizlemeye çalışan bir kişidir. Esprili ve hayatı gırgıra alan yanı olmasaydı, duygusallığı daha çok ön plana çıkardı. Belki de bu duygusallığı gizlemek için böyle bir tavır sergiliyor.

Prof. Dr. Ahmet Bican ERCİLASUN Efrasiyap Bey'i Erzurum'daki asistanlık yıllarımdan beri tanıyorum. Efrasiyap Bey ile ilişkimiz meslektaşlığın ötesinde bir dostluğa dayanıyor. Efrasiyap Bey'in başka insanlara zarar verecek hiç bir yanı yoktur. Onda başka insanlara kötülük yapacak hiç bir şey bulamazsınız. Efrasiyap Bey, son derece iyi bir bilim adamıdır. O'nun özellikle Erzurum

ağızlarıyla ilgili çalışması konuyla ilgili herkes için müracaat eseri niteliği taşımaktadır. Efrasiyap Bey, benim "Gülner" adlı romanımda da "Alper", ismiyle yer alır.

Prof. Dr. Kemal YAVUZ: Efrasiyap GEMALMAZ'ı, 1978 yılından beri tanıyorum. O, öğrenmeye ve öğretmeye doymayan çok iyi bir bilim adamıdır. Türkçe'nin bilgisayarlara uyarlanması ile ilgili son derece ciddi çalışmaları vardır. Efrasiyap Bey, prensiplerine sıkı sıkıya bağlıdır. Çok dürüsttür verdiği sözden de asla dönmez.

Prof. Dr. Yavuz AKPINAR: Efrasiyap Bey'i sanırım Fransa'dan dönmesinden sonra tanıdım. Her halde ben o zaman fakülteyi bitirmiştim, kütüphanede çalışıyordum. Şimdi tam olarak hatırlayamıyorum. Aradan çok zaman geçti. Onu, sanki kendimi bildiğimden beri tanıyormuş gibiyim. Aslında o, benim için her zaman Erzurum'daydı. Erzurum'u, orada birçoğumuzun yetiştiği Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü, onsu düşünemiyorum bile.

Bana göre Efrasiyap Ağabey, kurulduğu günden beri bu bölümün temel taşlarından biri olmuş Şinasi Tekin, Selahattin Olcay, Kaya Bilgegil, Niyazi Akı, Haluk İpekten, Hüseyin Ayan, Orhan Okay, Gönül Alpay, Mehmet Akalın, Muhan Bali, Bilge Seyidoğlu, Harun Tolasa, Saim Sakaoğlu gibi hocalarımızın, ağabeylerimizin başında gelir. Bütün bu hocalar, Erzurum'da Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü kuran, oraya sağlam bir temel atan rahmetli hocalarımız Ahmet Caferoğlu ve Mehmet Kaplan Beyler'in açtığı yolda başarıyla yürüyüp bu bölümü Türkiye'nin en iyi öğretim kurumlarından biri hâline getirdiler.

Bu grup içerisinde bilgisinin derinliği ölçüsünde alçak gönüllülüğüyle, öğrencilerine, dostlarına gösterdiği yakın ilgi ve yardımseverliğiyle Efrasiyap Ağabey'in özel bir yeri vardır. O, öğrencilerinin asla unutmadıkları bir yol göstericidir.

Dıştan bakınca memleket meselelerine pek ilgi göstermiyor gibi görünmesine rağmen, o, tam bir aydın sorumluluğu ile hareket eder. Onun söylediği her sözde, yaptığı her işte bu sorumluluğu hissedersiniz. Bazen yarı şaka, yarı ciddi söylediği sözler, yıllar sonra öyle bir yerde, öyle bir konumda aklınıza gelir, zihninizden bir şimşek gibi çakıp geçer ki, asıl o zaman ne dediğini anlarsınız. "Geri kalmışlık bir bütündür, parçalanamaz!" gibi...

Onun rahat konuşmaları, şuh sohbetleri kendisini iyi tanımayanları aldatabilir. Bu dıştan rahat görünen insanın kendi bilim dalında çok önemli eserler vermiş, orijinal fikirler sahibi biri olduğu pek anlaşılmaz. Hatta öğrencileri ve meslektaşları arasında bile onu ancak yıllar sonra -o da şöyle böyle- anlayanlar az değildir!

Efrasiyap Ağabey, Fransa'da kaldığı süre içinde ilk nesil bilgisayarlarla ilişki kurmuş, yaratılıştan gelen zekasıyla; bir edebiyatçıdan, dilciden hiç de beklenmeyen

mükemmel matematik - mantık bilgisiyle; Fransa'da bizzat tanıdığı Guiraud ve eserlerini okuduğu Saussure gibi bilim adamlarının etkisiyle, belki de Türkloji dünyasında ilk defa dilbilim problemlerinin içine girmiş, Türk diline modern dilbilim açısından bakmaya başlamıştı.

Mükemmel Fransızcası, rahatça okuyup anladığı İngilizce, Almanca ve takip edebildiği Rusça'sıyla; hocası Şinasi Tekin Bey'in de katkı ve etkisiyle iyice vakıf olduğu Köktürk ve Uygur dönemi Türkçesi'yle, Efrasiyap Ağabey, bilimsel araştırmalarına, çok az diltinin ulaşabileceği bir birikimle başlamıştı; fakat hiç de ummadığı ve asla hakketmediği tavırlarla, engellerle karşılaşmıştı!

Hocası Şinasi Tekin'in -birçok kimseye malum sebeplerle- Amerika'ya gitmesiyle birlikte, son safhasına getirip tamamladığı Uygurca bir metin olan "Tişastvustik" hakkındaki doktora tezi ortada kaldı! Yeni doktora tezi danışmanı Prof. Dr. Selahattin Olcay Bey, "Eski Türk Dili" metinleri üzerinde uzman olmadığını ileri sürerek, Efrasiyap Bey'den yeni bir tez hazırlamasını istedi! Tamamlanmış tezi mecburen bir tarafa bırakan Efrasiyap Bey, kendini uzun ve yorucu bir araştırmanın içinde buldu; çünkü onun anlayışında "bir işi yüzeysel, zevahiri kurtaracak tarzda yapma" diye bir düşünceye yer yoktu. Böylece sanırım 5-6 yıldan fazla süren ciddi ve titiz bir çalışmayla "ikinci doktora tezi"ni hazırladı. Günümüzde en iyi diyalektoloji araştırmalarından biri olarak kabul edilen "Erzurum İli Ağzları" işte böylece ortaya çıktı; ama onun çilesi henüz bitmemişti!

Hiç unutmam, Fransa'dan döndükten sonra TÜBİTAK'a belki de büyük ümitler ve beklentilerle Türkçe'nin bilgisayarlarda kullanımı hakkında, zamanına göre oldukça ileri ve orijinal bir proje teklif etmişti. Aldığı cevap "Böyle bir şey olmaz!" yolunda, bu kurumun bilimsel haysiyetine gölge düşürür nitelikteydi! Şimdi, aradan yaklaşık 25-30 yıl geçtikten sonra bu kurumun aynı konuda araştırmalar yapması için Efrasiyap Bey'e teklifte bulunduğunu işittim! Güler misin ağlar mısın?!

Bunlar yetmiyormuş gibi Efrasiyap Bey'in ayağı bir de doçentlik tezi aşamasında taşa değdi. O zaman tezini inceleyen jüridekiler -sözün doğrusu tezin mahiyetini iyice anlayamadıkları için- olumsuz rapor yazdılar! O zamana kadar karşısına çıkan engellere belki de "kaderin bir cilvesidir" diyen Efrasiyap Ağabey, bu darbe karşısında aruk eski tevekkülünü koruyamamıştı! Bir bilim adamı olarak mutlaka son derecede alınmış, onuru incinmişti; ama bunu hiçbir zaman, hiçbir kimseye açıkça ifade etmedi; sadece reddedilen bu doçentlik tezini 1982'de bastırduğunda, tezi için yazılan raporları eserinin sonuna eklemekle yetindi: Anlayana sivrisinek saz...

Bütün bunlara rağmen o, öğrencileriyle her zaman candan ilgilenmiş, onlara daima yol göstermiş, ellerinden tutmuştur, kendisine zaman zaman saygısızca davransalar da -hatta bir iki açkgöz, onun bazı görüşlerini, yazılarını, eserlerini kendi mallarıymış gibi bastırıp sahiplenseler bile- Efrasiyap Bey, bunlara "çalmışsa

da miri malı çalmış" kabilinden hiç aldırış etmemiş, sadece ince bir alayla gülüp geçmiştir. Bu tavrı onun "Erzurumlu" yanıyla ilgilidir.

Efrasiyap Bey'in, bilim adamlığı yanında çok belirgin bir "Erzurumlu" hüviyeti de vardır ki, şimdi birçok Erzurumlu dahi bunun ne olduğunu pek bilmez: Birçoğunun bildiği, anladığı Erzurumluluk, sadece sert, delikanlı tavrılı "dadaş"lıktır. Halbuki Efrasiyap Bey, temsilcisi artık iyice azalmış şehirli, okumuş Erzurumluyu temsil eder. O entellektüel olgunluğuyla birlikte mahallî kimliğini "Erzurumluluğunu" da her zaman korumuştur; hatta âlimliğinden kolay kolay hiç söz etmediği hâlde, bu "Erzurumlu" kimliğiyle zaman zaman açıkça övünür de. Diğer yandan Erzurumluların artık terk edilmesi gereken bazı tavırlarını, katı kanaatlerini açık açık alaya almaktan da hiç çekinmez. Onun bu konuda anlattığı hikâyeler, latifeler hiç unutulmayacak cinstendir.

Efrasiyap Ağabey, ülkemizde bilgisayarı ilk kullananlardandır. Yaptıklarıyla asla övünmez; sürekli bir şeyler üretir ve öğretir. Türkoloji dünyasının kendisini geç keşfetmesinde, anlaşlamamasının, Erzurum gibi gözden uzak bir muhitte bulunmasının rolü büyüktür.

Her şeye rağmen biliyorum ki, o zihnen emekliye ayrılacak bir insan değildir. Bu yüzden de kendisine daha nice yıllar sağlıkla, mutlulukla araştırıp yazma imkânı vermesi için Tanrı'ya dua ediyorum.

Prof. Dr. Recep TOPARLI: Zamanın birinde bir hoca ile çalışkan bir öğrencisi varmış. Öğrenci derslerde hocasına sürekli soru sorduğu için hoca da geceleri mum ışığında çalışarak onun muhtemel sorularına hazırlanmış. Bir gün yine böyle çalışırken mumun sönmek üzere olması hocaların yorganının yanmasına neden olmuş. Yıllar geçmiş. Öğrenci hocasının hatırını sormak için onun evine gelerek kapıyı çalmış. Kapıyı hocanın hanımı açmış ve kim olduğunu sorunca öğrenci kendisini tanıtmış. Hocanın hanımı ona; "Yaa! Sen hocanın yorganını yaktıran kara molla mısın?" diye serzenişte bulunmuş.

Saygıdeğer Hocam Prof. Dr. Efrasiyap GEMALMAZ, her hâlde kendisine çok soru sormamdan olacak bu, yorganı yaktıran kara molla lakabını bana uygun görmüştü. Yıllarını Türk Dili'ne adayıp benim de bu sahada çalışmama ön ayak olan Hocam'ı kelimelerle anlatmak o kadar zor ki...

Yıl 1972, Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü kazanarak lisans öğrenimine başladığım zaman tanıdım değerli hocamı. Bana Türk Dili'ni o sevdirdi, bilim adamı olmam için elinden geleni o yaptı. Beni çok severdi. Asistan olarak göreve başladığım 1977 yılından Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi'ne atandığım 1993 yılına kadarki bilimsel hayatımda yanımda bana en büyük destek olarak o vardı. Bilimsel basamaklara takılmadan çıkmamdaki rolü inkâr edilemez. Beni bir öğrencisi değil de evladı gibi severdi. Bu sevgisini her

zaman ortaya koyar ve herkese de anlatırdı. Sürekli gülümseyen tavırları, ince ve keskin zekâsı, yardımseverliği, bilimsel disiplini zihinlerden asla çıkarılamayacak özelliklerinden yalnızca birkaçıdır. Kötülük, kötü düşünce onun kalbinde hiçbir zaman yer bulamamıştır.

1993 yılında Erzurum'dan ayrılmamı çok zor kabullendi. Her zaman sağ kolum diye nitelendirdiği bir öğrencisinden ayrılmak ona çok zor gelmişti. Gerçekten ben de onun sağ kolyudum. Her zaman onun yanında olurdum ve ondan bir şeyler öğrenerek hayat üniversitesinde başarılı olmaya çalışırdım. Sürekli gülümseyerek yaptığı esprilerde ince nükteler gizliydi. Güldürürken, düşündüren espriler yapardı. Erzurum'dan ayrıldığım 1993 yılından bugüne kadar yine bana yardımcı oldu. Başım sıkıştığı, zorda kaldığım zaman hep ona başvurdum. Bundan sonra da başvurmaya devam edeceğim. Hocam'a yeni hayatında sağlık ve mutlulukla geçireceği uzun ömür diliyor ve saygıyla ellerinden öpüyorum. Bende hakkın büyük, hakkını helâl et saygıdeğer hocam...

Prof. Dr. Leyla KARAHAN: Anadolu ağızlarının sınıflandırılmasına yönelik çalışmalarım sırasında bu alanda yapılmış pek çok eser inceledim. Bu eserleri karşılaştırma fırsatı buldum. "Erzurum İli Ağızları" çok farklıydı. "Neden benzerleri az?" diye çok düşünmüşümdür. Sabır, disiplin, titizlik ve ilim aşkı... Böyle bir eserin mayasında bunlar bulunabilirdi ancak. Bu yüzden Efrasiyap Bey'den çok etkilendim. İlim adamı olarak benim için iyi bir örnek olmuştu. Kendisini çok sonraları tanıdım. Tevazu, herkese yakışır; ilim adamına daha çok yakışır. Tevazunun bir ilim adamını nasıl "büyük" yaptığını Efrasiyap Bey'de gördüm. Türkoloji, kendisinden daha çok çalışmalar bekliyor.

Prof. Dr. Meşedihanım NİMET: Türkoloji'nin her dalıyla ilgilenmiş olan büyük bilim adamı Efrasiyap GEMALMAZ'dan Türkoloji dünyasının yeterince yararlanamadığına inanıyorum.

Prof. Dr. Valeh HACILAR: Efrasiyap Bey'i önce yazılarından; sonra da şahsen tanıdım. İlmî nezaketiyle; nezaketi ilmiyle yarışan bir insan. Onu tanımak büyük mutluluk ve ayrıcalık...

Doç. Dr. Turgut KARABEY: Prof. Dr. Efrasiyap GEMALMAZ'ı, öğrencilik yıllarımda Fransa'da olduğu için tanıyamamıştım. Tanıyan eski öğrenciler, renkli bir şahsiyet olduğunu söylerlerdi. Daha sonra aynı bölümde öğretim üyesi olup çalışmaya başlayınca yakından tanıma imkânı buldum.

Efrasiyap Bey, oturmuş bir ders anlatma ve öğretme tekniğine sahip değerli bir hoca. Kendi alanıyla ilgili yurt içi ve yurt dışı yayınları, yakından takip eden bir bilim adamı. Mesleğinin haysiyetini koruyan, onu makam, mevki ve çıkarından üstün tutan biri. Verdiği karar kendince doğruysa, kim gelirse gelsin, araya kim girerse girsin ondan vazgeçmeyen, adil bir karaktere sahip biri. Çok zeki ve o kadar da saf ve temiz. Bu iki özelliğin onda nasıl bir arada bulunduğu hayret ederim. İnsanların hepsiyle iyi geçinen ve onlara elinden gelen yardımı esirgemeyen bir

insan. Bildiklerini herkesle paylaşan, onlara bıkmadan ve usanmadan her defasında anlatmaktan çekinmeyen değerli bir öğretici. Ülkemizde her kademede böyle insanlara ihtiyacımız var. Çevresine neşe ve şefkat saçan, onları incitmeyen, birlik ve beraberliğe yönlendiren biri. Meselelere daimâ mizah açısından bakar, onları ciddiye almaz. Sanırım bunun sebebi, Türkiye'nin sosyal yapısından kaynaklanmaktadır.

Doç. Dr. Orhan YAVUZ Hocam Efrasiyap GEMALMAZ'ı 1975 yılında, Erzurum'a öğrenci olarak gittiğim günden beri tanırım. Öğrencilik yıllarım boyunca derslerimize girdi. Türkiye Türkçesi'ni, Göktürk, Uygur, Karahanlı Türkçeleri'ni, Çağdaş Türk Lehçeleri'ni hep ondan öğrendik. 1980 yılından sonra da asistanı oldum. Efrasiyap Bey, çok çabuk farkedilecek bir içtenliğe sahiptir. Dürüstlüğü onu tanıyan herkes tarafından bilinir. Efrasiyap Bey için özetle şunu söyleyebilirim: Öğrencilerinin sınav kağıtları ondan her zaman tam puan almasa da, o, öğrencilerinden, bir hoca, bir arkadaş ve bir insan olarak hep tam puan almıştır.

Doç. Dr. Metin AKKUŞ: Bir bilim adamı olarak Efrasiyap GEMALMAZ adını her hâlde ilk defa dil derslerimizden duymuş olmalıyım. Çok belirgin bir hatırlama değil bu. Selçuk Üniversitesi'nde, bölüm dersleri için on beş günde bir Ankara'dan gelen hocalarımız arasında Prof. Dr. Hasan EREN de vardı. Ders konusunu Yakutça ve Çuvaşça için ayırmış olan EREN Hoca, Türk dilinin ağız, şive ve lehçe problemlerinden bahsederken sıkça Anadolu ağızlarıyla ilgili atıflarda bulunurdu. Bu atıflar arasında GEMALMAZ Hoca'nın Erzurum ağızı ile ilgili eserinin de yer almış olacağını ilgilileri tahmin edeceklerdir.

İkinci sınıfta geçirdiğim bir ameliyat nedeniyle, Selçuk Üniversitesi'ndeki derslerimi aksatmamak için yatay geçişle Atatürk Üniversitesi'ne kaydımı yaptırdığım zaman, öğretim yılının ikinci yarısı tamamlanmak üzereydi. Derslere başlayamadığım için henüz tanışma fırsatı bulamadığım sınıf arkadaşlarımdan edindiğim ders notları arasında GEMALMAZ Hoca'nın Azeri Türkçesi ile ilgili olanlar da vardı. Malûm *oklama* sistemine göre işlenmiş olan ders notları fazlasıyla ilgimi çekmişti. Ders notlarını ve sistemle ilgili örnekleri hastanedeki yatağında kavradım ve zihnimde yeni bir aydınlık pencere açılmış olduğunun hazzını yaşadığımı hatırlıyorum. Daha sonraki yıllarda fakültede alınan kararlar sonucu dil derslerimizde bir çeşitlilik oluşmuştu. Bunlar içerisinde o dönemde GEMALMAZ Hoca'nın verdiği *Çağdaş Türk Lehçeleri* benim Konya'da Hasan EREN Hoca'dan aldığım *Türk Dilinin Lehçeleri* dersinin konularıyla birleşti. Bundan sonra ben Türk dilinin lehçelerine hiç kayıtsız kalmadım, edebiyat alanında kendimi geliştirmeye çalışmama rağmen Türk dili ve lehçeleri bana hep yakın bir dost kapısı gibi ilginin devamlılığını sağladı. Hoca'nın *oklama* sisteminin, yıllar geçtikten sonra, üniversitede öğrenci ders icmelerini hazırlarken bilgisayar program dilinin içinde yer aldığını; eksik bir parantezin bir programı nasıl aksatabileceğini gördüğüm andaki şaşkınlık ve eğitimciye/hocama minnet duygularımı hâlâ öğrencilerimle paylaştım.

GEMALMAZ Hocam'la ilgili söz söyleyecekler arasında kendime hak vermemin asıl nedeni meslek hayatıma başladığım ilk gün, onun *hocam* olma sıfatına bir yenisinin daha eklenmesidir. *Oda arkadaşlığı* demek haddim değil. Ama kendisiyle *oda paylaşımı* konusunda bana verilen fırsat, benim için hocamı daha yakından tanıma şansıydı. Araştırma Görevlisi olarak göreve başladığım ilk gün (15 Ocak 1985), o dönemde bölüm başkanı olan merhum Hocam Prof. Dr. Halûk İPEKTEN, odasından benimle beraber çıktı ve fakülte öğretim elemanlarının bulunduğu bölümün alt kat merdivenlerinin hemen bitimine rastlayan odaya beraber girdik. Odada Efrasiyap GEMALMAZ Hocam vardı. Bundan böyle bir süre kendisiyle beraber oturacaktım. Yani Hocam odasını benimle paylaşacaktı. O günün şartlarında bunun gönüllü bir kabulleniş olup olmadığı konusunda bir fikrim yoktu. Hâlen de bunu bilmiyorum. Ancak kendime *oda arkadaşlığı* sıfatını yakıştıramamam nedeniyle onun odasını paylaşan biri olarak daha çiçeği burnunda bilim adamlığına ilk adımlarını atan benim için hocanın kişiliği bulunmaz kaftanmış!... Bunu ancak yıllar sonra hocalık konumu kazanıp asistanlarımla olan ilişkilerimi gözden geçirme fırsatım olduğu zaman daha iyi anladım. Burada İPEKTEN Hocam'ın benim için hazırladığı bir çok imkân gibi, ben farkında olmadan bana sağladığı bu ilk şans için şükran duygularımı ifade etmeden geçemeyeceğim.

Efrasiyap GEMALMAZ Hoca, gerçekten benim için bir şanstı. Ancak bunu akademisyenler arasındaki ilişkileri bütün ayrıntılarıyla öğrendikten sonra fark edebildiğimi itiraf etmeliyim. O günün şartlarını şimdi değerlendirerek daha iyi anlayabiliyorum. Daha ilk gününün acemiliklerini ve hatalarını ancak GEMALMAZ Hoca gibi bir kişiliğin bir sünger gibi yok edebileceğini şimdi anlıyorum. Bu aynı zamanda benim için bir çaralık tezgahıydı. Elbette kendisiyle olan *oda paylaşımı* konusunda geleneksel çizginin sınırlarını aşmadığımı düşünüyorum. Kendine karşı bilerek bir saygısızlıkta bulunmamın da benim kişiliğimle bağdaşmayacağını söyleyebilirim. Ancak yine de hocanın her şeye karşı, benim şimdi aşırı karşıladığım *hoşgörüsü*, mutlaka o dönemde hoca-öğrenci ilişkimizin hoca-meslektaş ilişkisini kurmada bir geçiş ve köprü dönemi oluşturduğunu ibretle gözlemliyorum.

Dönemin şartları gereği, bir süre sonra Hocam GEMALMAZ, bölümden ayrılan Turgut ACAR Bey'in odasına geçti. GEMALMAZ Hoca'nın yakın dostu ACAR'la odaları yan yanaydı. Odada ben kaldım. Hoca yan odaya geçti, ancak bu defa komşuluk ilişkilerimiz hoca-öğrenci saygı ve sevgisine zarar gelmeden devam etti. Ancak bunun benim katkılarımından çok, görgü ve tecrübesinin yanı sıra sevecenlik ve hoşgörü çizgisinden hiç ayrılmamış olan Hocam'ın başansı olduğunu düşünüyorum. Çünkü Hoca *ikbal* endişelerinden kendini uzaklaştırmış görünür. Bu nedenle odasının şartları çok uygun olmadığı hâlde diğer meslektaşlarının aksine bunu bir problem hâline getirmeyecek bir kişilik sergiler. Komşuluk mesafemiz daha sonraki oda düzenlemelerinde farklılaştı. Ancak Hocam'la olan diyalog çizgimiz hep olumlu yönde gelişti ve –bana göre- daha sağlam zemine oturdu.

Sevecenlik, hayatın hep gülünç yönlerini ön plana çıkarış, gerçekte çok önemsemediği hâlde olup bitenlerden etkilenmemiş gibi görünmek; sonucu alınmasa da hep değişimden ve yenilikten yana olma; kabullerin kırılmasına ironik yaklaşımları mutlaka bana da bir şeyler vermiş olmalıdır. Bugün bölümümdeki meslektaşlarım başta olmak üzere çevremdekilerle her ne pahasına olursa olsun diyalogu kesmeme tavrımın, kendi kişiliğimle uyum sağlayan Hocam'dan, bir yönüyle bilinç altına yerleşmiş, öğrenilmiş bir tavır olabileceğini düşünüyorum. Kendisiyle ilgili bir çok ayrıntıyı hatırlamak mümkün. Ancak bundan fazlası sözü uzatmak olur. Eminim, diğer meslektaşlarının, yakınlarının, öğrencilerinin, dost ve arkadaşlarından her birinin hatırlayacakları arasında hocanın kişilik çizgileri ortaya çıkacaktır. İnanyorum ki, bütün çizgiler birleştirildiğinde onun portresi, genel hatlarıyla, olumlu çizgilerden oluşacaktır.

Meslek hayatında belli bir süreyi geride bırakmış olanlarımız için bir şeyler söylemek gelenek hâline geldi. Ancak hakkında güzel şeyler düşünmediğiniz biri için bir şeyler yazmak bana ters gelir. Hocam GEMALMAZ hakkında bir *hoş sadanın* geride kalmasını arzu ettim. Çünkü onunla ilgili zihnimde kalanlar güzelliklerdir. Birilerine iyilikle kendini yad ettirmek her birimizin başarabileceği şeylerden değildir. Meslek hayatındaki ümitlerini, arzu ve hayallerini ne kadar gerçekleştirdi, bilemiyorum. Ancak kendisinin olmadığı zaman ve mekânlarda iyilikleriyle anılabilmek yaşam tahtasına çizilmiş en kalın ve kalıcı çizgilerden biri olmalıdır. GEMALMAZ Hoca bizim yaşamımızda böyle kalıcı bir çizgi olarak kalacak. Hangi zaman ve zeminde olursa olsun "GEMALMAZ" adlandırmasının hafızamdaki adı buydu, büyük ölçüde böyle kalacağını ümit ediyorum.

Doç. Dr. Zikri TURAN: Prof. Dr. Efrasiyap GEMALMAZ'la, ilk defa bir öğrencisi olarak karşılaştım. Fakültede, bütün sınıf arkadaşlarım gibi ben de, daha onun derslerinin kendisiyle tanışmadan, seleflerimizin "oklama" dediği, şöhreti ile tanıştım. Sonra, dilimizin yapısını, fonksiyon-anlam-sözdizimi ilişkisini belirten oklu ve sıfır morfemli, fül ve isim kategorilerini işaretleyen artılı eksili vb. ifadelerle açıklamaya ve izah etmeye çalışan pırıl pırıl bir beyinle karşı karşıya olduğumuzu anlayanlardan oldum. Verdikleri, malûmat yığını değildi. Ufkumuzu açıcı, anahtar bilgiler veriyordu. İlmin bir formül, bir denklem eksenli bilgilenme ve araştırma yolu olduğunu anlamanın ilk tohumlarının atıldığı dersler arasındaki payının, aslan payı olduğunu söylemem gerekir. Sonraki yıllar, her vesileyle, kanaatlerimi pekiştirmiştir. Eğer Türkçe gibi bir diliniz varsa, Efrasiyap GEMALMAZ gibi dilci ilim adamlarınızın olması gerekir.

Yard. Doç. Dr. Avni GÖZÜTOK: Hocam'ın kendine has bir konuşma tarzı var. Onun bilmi gibi konuşması da yüksek perdedendir. O'nun bu özelliği kibirinden değil, aşırı derecede hassas, samimi ve heyecanlı oluşundan kaynaklanmaktadır. Öğrencisi sınava girse onun yerine Hoca heyecanlanır; endişelenir.

Yard. Doç. Dr. Kâzım KÖKTEKİN: Hocam, Prof. Dr. Efrasiyap GEMALMAZ çok yönlü ve çok özellikli bir insan. Bir insan ve akademisyende olması gereken pek çok özelliği kendisinde taşıdığına her zaman inanmışımdır. Onun kişisel ve bilimsel özelliğinin birkaç cümleye sığdırılabileceğini düşünmüyorum. Bana göre o, geleceği görebilen, insanları seven ve insanlara hoşgörülü davranan, kimseyi kırmak istemeyen, herkesin iyiliğini düşünen, batı ve doğu kültürünü kendisinde birleştiren, çağdaşlığı ve bilimselliği büyük ölçüde yakalamış, hepsinden önemlisi fedakâr bir insan. Bir hoşgörü ve bilgelik abidesi. Bunlar, yaklaşık 18 yıldır tanıdığım hocamın bende bıraktığı izlenimlerin birkaç tanesi. Başka ne diyeyim. Bence o, insan gibi insan, hoca gibi hoca...

Yard. Doç. Dr. Cevdet ŞANLI: 1982 yılında Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü öğrencisi olduğumuzda bölümü ve hocalarımızı yeni yeni tanıyorduk. İkinci sınıfa geçince Eski Türkçe dersi ile birlikte dersin hocası Efrasiyap GEMALMAZ'ı da tanıma imkânı bulduk. O zamanın şartları içinde anlayamadığımız, ancak mesleğe atıldığımızda fark ettiğimiz Hoca'nın Türkçe'yi tıpkı matematik formülleri gibi bir formüller manzumesine oturtup, Türkçe'nin sistematığını her seviyede kavratılabileme gayesini, sadece biz öğrencileri değil, genel manada Türkiye Türkolojisi, yıllar sonra anlayabilecektir. Sonuç itibarıyla Türkiye Türkolojisi geç de olsa Efrasiyap GEMALMAZ'ı fark edebilmiş ve kavrama yönünde adım atabilmişse ne mutlu...

Öğr. Gör. Kadir YÜCEL Onu çok uzun yıllardır tanıyorum. Hatta belirli bir tarih söyleyemeyecek kadar uzun zamandır tanıyorum. Efrasiyap'ın bilimsel yönünü konuşmak benim haddime düşmez. Bir dost, bir arkadaş olarak onun hakkında birşeyler söyleyeceğim: Efrasiyap, çok dürüst bir insandır. Hiçbir zaman kişiliğinden ödün vermedi. Birtakım insanlar vardır, oyunu kurallarına göre oynarlar ve kişiliklerinden ödün verirler. Efrasiyap sahip olduğu kariyeri bilgisi ve çalışmasıyla almış ender insanlardandır. O, onurunu herşeyin üzerinde tutar. Hiçbir zaman ikbal peşinde koşmaz. Bazılarında eksik olmayan makam hırsının Efrasiyap'ta öne çıktığını hiç görmedim. Bazıları "Ben falan kişiyim bana şöyle önem verilsin, böyle davranılsın" diye beklenti içindedirler. Efrasiyap ise, her zaman bu gibi şeyleri alaya almış, dalga geçmiştir. O kendisine zorla saygı duyulan insanlardan değildir.

Uz. Feyyaz İBRAHİMHAKKIOĞLU: Efrasiyap Bey ile biz aynı mahallenin çocuklarıydık. Dolayısıyla ailece tanışırdık. Çok dürüst ve temiz bir ailenin çocuğudur. Onun ailesi, çevrede oldukça sevilen, kapıları rahatça çalınabilen cömert, gönlü zengin bir aileydi. Efrasiyap Bey de işte böyle bir ortamda yetişmiştir. Efrasiyap Bey'in kabına sığmayan bir zekâsı vardır. Bir dost, bir arkadaş, bir hemşehri olarak ondan çok şey öğrendiğime inanıyorum.

Muammer AKPINAR: Ben Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü sekreteriyim. Efrasiyap Bey, yaklaşık on yıldır enstitümüzün müdürlüğünü yürütmektedir. Feragat ve özverinin en iyi örnekleri ondadır. Yapılan iyi bir işten dolayı tebrik

edilse, “Onu ben değil; sekreter veya diğer arkadaşlar yaptı” diyerek kendi başarılarını da başkasına mal eder. Bununla ilgili yüzlerce hatıradan birisi şöyledir. Bilgisayarlar konusundaki bilgisi herkes tarafından bilinen Hoca’yla birlikte Enstitümüz’le ilgili bir işi takip için bir fakülteye gittik. Burada etrafımızı çevirdiler. Herkes bilgisayar programları hakkında bir şeyler soruyor; Hoca ise sürekli anlatıyordu. Artık kendi işimizi unutmuştuk. Bu durum yaklaşık üç-dört saat sürdü. Daha da uzayacaktı ki, ben devreye girdim: “Hocam öğle yemeğini kaçırdık, bari saat 14.00’te yapılacak Yönetim Kurulu toplantısına yetişelim” dedim. Hoca, ‘Tamam’ dedi ve biraz sonra oradan ayrıldık. Sanki bilgisayar öğrenmeye gitmişiz ve de hoca onlardan bir şeyler öğrenmiş gibi yolda bana: “Görüyor musun? Bunların çoğu benim öğrencim, şimdi bir çok şeyi onlar bana öğretiyorlar” dedi. Enstitü için yapılan bazı hizmetlerin parasını cebinden öder, ihtiyaçlı duruma düşenlere maddî ve manevî yardımda bulunur. Kamu malını titizlikle korur. Enstitümüz’le ilgili işleri takip etmesine rağmen, şimdiye kadar bütçemizden ne yolluk-gündelik, ne de başka bir para kullanmıştır. Ücretsiz bir tek fotokopi dahi çekirtmez. Anlaşamadığımız bir tek nokta vardır: çok miktarda yazıyı imzaya götürdüğümüzde: “Bu ne kadar kâğıt israf ediyorsunuz?” diye, ciddi ciddi tenkit eder. Ben de: “Prosedür böyle ne yapalım?” diyerek geçiştiririm.

Uz. Alaattin UCA: 1992 yılında açılan Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü’nün diğer enstitüler gibi kendine ait bir binası olmadığı için birkaç yer değiştirdik. Sonunda Tıp Fakültesi’nin üçüncü katında şimdiki yerimize taşındık. Burası hayli küçük, ihtiyaçlarımıza cevap vermiyor, hatta enstitümüz açıldığı günden beri müdürlük görevini yapan değerli hocamız, Profesör Doktor Efrasiyap GEMALMAZ’ın makam odası bile yok. İşte böyle bir ortamda koridorun girişinde enstitü tabelâsı, teşhir dolabı ve ilan panomuz vardı. Bir gün aynı koridoru paylaştığımız Enstitüden arkadaşlar bize gelerek girişteki tabelâ, teşhir dolabı ve panoymu kaldırmamızı ve kendilerinin yeni bir düzenleme yapacaklarını söylediler. Biz çok üzüldük yayınladığımız kitapları, dergileri nerede teşhir edecektik? Enstitü sekreterimiz de izinli olduğu için telefonla Hocamız’ı aradık: “ Panomuzu girişteki yerinden alıp, içeride bir yere asmamızı istiyorlar, böyle şey olur mu, dergilerimizi kitaplarımızı kim görecektir? “ dedik. Hocamız bize şunları söyledi: “ Bir Web sayfası oluşturun, yayınlarımızı internete geçelim. Böylece dünyaya açılalım, birkaç kişinin görmesiyle ne olacak? “ O günden sonra panomuza başka bir yer bulduk; ama, bizzat Hocamız’ın teşvik ve yardımları sayesinde internette “<http://ataturkiyat0.tripod.com/>” adresiyle bir de Web sayfamız oldu, böylece yayınlarımız sanal dünyadaki yerini aldı